

[Valdemar Sørensen.]

det drejede sig om et Tidsrum langt ud i Fremtiden, 75 og 100 Aar, for de Ejendomme, der opføres; men for de gamle Ejendomme har vi intet andet Værn end Saneringsloven mod dem, der har forsømt deres Ejendomme i mange Aar i Ly af en forældet og fejlagtig Byggelovgivning. Det eneste Værn er, at man kan kræve Kondemnering, saaledes at Ejeren, hvis han ikke vil risikere dette, maa holde Ejendommen i Stand efter den Standard, der kan kræves. Ophæver man denne Bestemmelse i Saneringsloven, har vi intet Værn imod en Fortsættelse af de rent skandaløse Forhold, som i den foregående Menneskealder har ført til Forfald, der nu skal betales med dyre Penge.

Formanden: Det ærede Medlem Hr. Krag har Ordet for en kort Bemærkning.

Krag: Det ærede Medlem Hr. Valdemar Sørensen maa enten have vanskeligt ved at høre eller ved at forstaa, thi hverken jeg eller det ærede Medlem Hr. Kristen Amby har vendt os imod Saneringsloven i Almindelighed. Jeg har udtrykkelig sagt, at jeg erkender dens store Betydning, baade samfundsmæssigt og bolig-mæssigt, men samtidig dermed erklærede jeg, at i den Strid, som opstod om Adelgade—Borgergade-Kvarterets Sanering, mellem Grundejere og næringsdrivende paa den ene Side og Københavns Kommune paa den anden Side, blev der gjort Erfaringer, der viste, at denne Lovgivning paa forskellige Punkter var affattet paa en saadan Maade, at der aabnedes Mulighed for Misbrug. Jeg har peget paa et af de Punkter, og jeg har haft Lejlighed til under Forhandlingerne i Udvalget i sin Tid angaaende Sagen, hvori det ærede Medlem Hr. Valdemar Sørensen var til Stede, at erfare, at ogsaa han paa mere end eet Punkt saa Mangler ved Loven. Den samfundsmæssige, sundhedsmæssige, bolig-mæssige Betydning erkendes. Jeg tror ikke, at denne Lovgivning bør bortfalde, men den bør rettes, hvor der har vist sig saadanne Mangler, at der derigennem aabnes Mulighed for, at der ikke sker Ret og Skel til begge Sider. Derfor tillader jeg mig at opfordre Indenrigsministeren til at underkaste dette Spørgsmaal en nøje Prøvelse, med det Formaal, at Loven revideres paa disse Punkter.

Formanden: Det ærede Medlem Hr. Valdemar Sørensen har Ordet for en kort Bemærkning.

Valdemar Sørensen: Det vilde være mærkeligt, om der ikke i en Lovgivning af en saa omstridt Art som denne var visse Punkter, hvor ogsaa jeg kunde ønske Ændringer for at forebygge Misbrug, enten fra den ene eller den anden Parts Side. Men hvad jeg vilde fremhæve med min Bemærkning før, var dette ene, at hvis det ærede Medlem taler paa de Grundejeres Vegne, som er misfornøjede med det, de nu faar ud af det... (*Krag:* Det har jeg slet ikke!) — det laa i det ærede Medlems Ord, og jeg gad vide, hvem i denne Forsamling der har faaet noget andet Indtryk..., saa vil jeg sige dertil, at det eneste, vi har til Værn mod den Slags Grundejere, der har forsømt deres Vedligeholdelsespligt i mange Aar, er, at Saneringsloven kan sige til dem: Nu maa I betale, hvad det har kostet at forsømme Ejendommen i denne lange Tid.

Formanden: Det ærede Medlem Hr. Krag har Ordet for en kort Bemærkning.

Krag: Jeg beklager meget, om jeg skulde have givet nogen som helst Anledning til det Indtryk, som det ærede Medlem Hr. Valdemar Sørensen har faaet af mine Udtalelser, og jeg vil hævde, at jeg i saa Henseende er absolut uskyldig. Jeg har udtrykkelig sagt, at Saneringssagen i Borgergade—Adelgade-Kvarteret ved det Forlig, der nu er sluttet, er blevet tilendebragt paa en nogenlunde tilfredsstillende Maade for begge Parter, Kommunen til den ene Side og Grundejerne og de næringsdrivende til den anden. Jeg har altsaa ikke villet tage Affære til Gunst for nogen Grundejer i det paagældende Kvarter. Hvad jeg har sagt, er dette, at under Behandlingen af Sagen har det vist sig, at man i Ly af Loven kunde komdemnere en Ejendom, erklære, at den ikke maa benyttes til Beboelse eller Natophold for Mennesker, uden at man dog behøver at overtage Ejendommen, med det Resultat, at den vedkommende Ejer gennem Aar ikke kan benytte sin Ejendom til andet end Lager og maaske Værksteder og derigennem ende i økonomisk Ruin. Det, jeg har ment dermed, er dette, at naar en Kondemnering er besluttet og godkendt af de dertil indsatte Myndigheder, maa den paagældende Kommune have Pligt til at overtage den saaledes komdemnerede Ejendom, saa kan man ikke lade den ligge i Ejerenes Besiddelse med Ruin for denne som Følge. Det er ikke noget, som finder Sted i Adelgade—Borgergade-Kvarteret, thi her er Sagen nu ordnet;